

[Rytter.]

Faktum, at ifølge Lov af 6. April 1855 kan en Minister i saadanne Tilfælde kun forlange 4 pCt.

Altsaa, Finansministeren har overtraadt gældende dansk Lov, for det første ved i Strid med Loven af 30. Juni 1922 at forlange et Beløb, som skulde paalignes gennem Kirkeskatten, udredet af de kirkelige Midler, for det andet ved at forlange Renter af Beløbet, og for det tredje ved at forlange 5 pCt.

Beløbet bliver altsaa udredet af de kirkelige Midler. Vi har endnu ikke hørt noget om, at de kirkelige Midler har faaet Pengene tilbage, eller at der her skal betales Renter, skønt det i og for sig var langt mere naturligt, da de kirkelige Midler ikke skulde udrede disse Penge; de har faktisk gjort det, medens det var Staten, der var forpligtet til at udrede Pengene, og Staten havde ikke Ret til at forlange Renter, men den har forlangt Renter.

Nu indtraadte der det, at Hovedrevisoratet fik Øje paa, at der henstod 3,2 Mill. Kr. urefunderet, hvilket Hovedrevisoratet gjorde Indsigelse imod og sagde: De Penge maa dækkes. Og de blev altsaa dækket paa denne Maade. Hertil sagde Hovedrevisoratet: Den Maade at dække det paa er efter vor Mening ulovlig, og det gør vi Rigsdagen opmærksom paa. Men, sagde de, da det er sket ifølge en kgl. Anordning, og denne kgl. Anordning kan forandres, vil vi kun gøre Rigsdagen opmærksom derpaa. Det var efter min Mening en Fejl af Hovedrevisoratet; det er rigtigt, at det var i Henhold til en kgl. Anordning, men den kan ikke forandres, saa den gaar ud over den Lov, hvorefter Hjemmelen er givet.

Det var Præsteembedernes Fællesfond. Ved Anordning af 24. Juni 1914 blev der oprettet den saakaldte „almindelige Reserve- og Administrationsfond“ for Præstelønningernes Hovedkapital, altsaa en Reservefond for den Kapital, som jeg lige nu har talt om. Denne Kapital, der efterhaanden er vokset til ca. 2½ Millioner, fik Ministeren nu Øje paa, idet Staten manglede Penge. Ministeren besluttede sig derfor til, hvis vi ikke faar anden Forklaring i Dag, at anvende nogle af de Penge, som var indgaaet i denne Reservefond, og som skulde gælde til Sikkerhed for Hovedkapitalen, hvis den led noget Tab. Ogsaa disse Penge begyndte Ministeren at disponere over ved at give Ordre til Stiftsøvrigheden om at udbetale visse Beløb.

Jeg mener, at Ministeren har handlet ulovligt, for saa vidt angaar Fællesfonden,

og naar Ministeren gaar ud over sin lovmæssige Ret, har selvfølgelig ogsaa Embedsmændene Ret til at sige: Hr. Minister, De overtræder den Kompetence, der er givet Dem af Statens lovgivende Myndighed. De har givet os en Ordre; vi ser os desværre ikke i Stand til at effektuere den. Vi kan ikke være med til at begaa noget ulovligt. Selvfølgelig er det noget risikabelt for Embedsmændene at gøre det, idet de risikerer, at de maaske ser forkert. Handler Ministeren inden for sin Kompetence, maa de underordnede Myndigheder lystre, men gaar Ministeren ud over sin Kompetence — og det er der efter min Mening ingen Tvivl om, at han gjorde her —, maa de underordnede Myndigheder svare tilbage: De har givet den og den Ordre, men vi kan ikke effektuere den. Saadan burde Stiftamtmandene og Biskopperne efter min Mening have sagt med Hensyn til Fællesfonden: Vi har faaet en Ordre; den strider imod Loven af 1913, og vi ser os derfor ikke i Stand til at fuldbyrde den. Det maa i alt Fald blive et Domstolsspørgsmaal, om det skal ske.

Med Hensyn til den Fond, jeg lige nævnte, Reservefonden, er Forholdet lidt anderledes. Der har vi den kgl. Anordning, ifølge hvilken Ministeren kan afholde visse Udgifter, men jeg tror, at alle, der beskæftiger sig med Regnskaber, ved, at en Reservefond skal benyttes til Dækning af Tab, som Hovedkapitalen lider. Man kan ikke benytte den til helt andre Formaal. Derfor nævner Anordningen af 1914 forskellige Udgifter, som kan afholdes deraf, deriblandt navnlig Administrationsudgifterne, som er sat til 130 000 Kr. aarlig, og saa andre Udgifter efter Ministerens Bestemmelse i det enkelte Tilfælde, derunder til Lønninger, som skal udredes af Lønningsfonden inden for Stiftet eller andre Stifter. Det vil ses, at denne Tilføjelse: derunder til de og de Formaal i Anordningen tager Sigte paa det Tilfælde, at Lønningsfonden ikke slaar til i Stifterne; i saa Fald skulde denne Reservefond træde til. Det understreger man her, men selvfølgelig var det ikke Meningen, naar man skrev: derunder det og det, at overlade til Ministeren at anvende Fonden til helt andre Formaal.

Lad os da se paa, til hvilke Formaal man har anvendt denne Reservefond. Den er under Krisen anvendt til Krisehjælp til Præstegaardsforpagtere, den er anvendt til Bygning af Kirker, den er anvendt til Støtte af Sømandsmissionen og til Dansk Kirke i Udlandet, den er anvendt til Nationalmuseets Udgivelse af „Danske Kirker“ og